

(Outerbridge & Lazard, New York 1972), som bl. a. indeholder et interview med Godard og Jean-Pierre Gorin, en kollega fra Dziga Vertov Gruppen, især om filmen »One American Movie«, som Godard ikke fik færdiggjort. Ellers drejer samtalen sig om Godards meninger om politik og kunst, og Godard fremsætter synspunkter som: »Art cannot be separated from politics« og: »It is necessary to stop making movies on politics, to stop making political movies, and to begin making political movies *politically*. It means maybe taking a gun one day, and the next day going back to a pen or the camera«. Og han tilstår også: »I'll accept money from the Greek government to make a picture!« Han er og bliver en provokatør, den mand.

P.S.

MUSICALS

Rigtige musicals, gode musicals – de laves (næsten) ikke mere. Til gengæld skrives der nu bøger om genren. De fleste er halvdårlige, et par er gode. John Russell Taylors »The Hollywood Musical« med Arthur Jacksons uundværlige filmografier og creditlister til over 1300 musicals er nok endda den eneste rigtig gode bog om genren siden Erik Ulrichsen og Jørgen Stegelmann for snart mange år siden skrev »Showfilmens förvandling«. Russell Taylors knap 100 sider lange essay om den amerikanske musical adskiller sig fra Ulrichsen og Stegelmans ved ikke at søge så faste definitioner. Russell Taylor er for glad for en lang række musicals til at kunne få over sit hjerte knokle de film, der ikke lever op til definitionen på den perfekte musical, men han er ikke af den grund ukritisk, og afsnittet er frydefuld læsning. Endnu mere væsentligt er dog, at alle musicalgenrens elskere nu – takket være Arthur Jackson – kan få svar på de fleste spørgsmål: hvem sang hvad i hvilken film, somme tider også hvem der tilsyneladende sang og hvem der virkelig sang. Hvem komponisterne var, hvilke dekorationsfolk, dansere, koreografer, etc. samt index over ca. 2750 sangtitler og hvilke film, sangene er brugt i.

Af mindre interesse for den alment filminteresserede (der eksisterer vittentligt filminteresserede, der er både immune og allergiske over for musicals), men værd at nævne i denne forbindelse er Stanley Greens »Ring Bells! Sing Songs! Broadway musicals of the 1930's«, der er en fascinerende gennemgang af det ti-år, da musicalstilen formedes. Stanley Green gennemgår i ni kapitler tredive-nes USA som det spejlede og ikke spejlede i 175 Broadway-musicals skabt af navne som Minnelli, Mamoulian, Alton, Astaire, Porter, Berkeley og Berlin, for nu at nævne de vigtigste. Dertil kommer cast og credits for de 175 musicals samt oversigt over hvilke af dem, der har dannet mere eller mindre løst grundlag for en filmatisering.

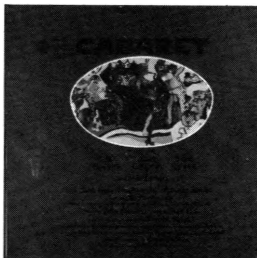
P.C.

Musik

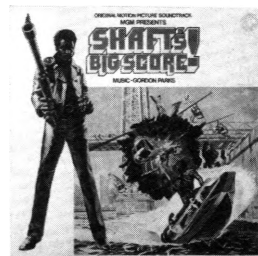
Hørt af
Per Calum (P.C.)

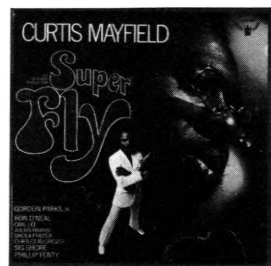
Den enormt produktive Nino Rota, der især blev berømt for sin musik til Fellinis film, har til »The Godfather« komponeret et vemodigt og meget, meget enkelt tema, der hurtigt ender i det monotone trods varierende orkestrering. Pladen med uddrag fra filmens lydband er endnu engang med til at understrege, at megen underlægningsmusik slet ikke kan klare sig uden for den helhed, som lyd og billede udgør. Rotas musik er tilpasset filmen uden at rumme samme gennemslagskraft, som Coppolas film. (Paramount Records/PAS – 1003).

Generelt tåler musikken til musicals bedre at blive løsrivet fra det visuelle, fordi musikken i en musical fra starten er tiltænkt en selvstændig funktion næsten på lige fod med genrens øvrige elementer. Som supplement til Bob Fosses filmversion af John Kanders musical »Cabaret« er der derfor god mening i at lytte til en optagelse fra Harold Princes Broadway-version af den Isherwood-inspirerede musical. Ud over de musikalske numres egenværdi – de danner på pladen en klar fortælling med Lotte Lenya, Joel Grey og Jill Haworth som de mest fremtrædende solister – vidner lydglimtene fra teateropførelsen også om, hvor selvstændigt Bob Fosse i sin filmversion egentlig har forholdt sig til oplægget. (CBS/S 70034).

Instruktøren Gordon Parks, der med »The Learning Tree« (Med knyttede næver – 1969) debuterede som både instruktør og filmkomponist, har til sin tredje film, »Shaft's Big Score!« atter forsøgt sig i rollen som komponist, uden at musikken dog kommer på højde med Isac Hayes' til den første film om den sorte James Bond, privatdetektiven John Shaft. Musikken er let soul-inspireret, omtrent så syntetisk som figuren John Shaft, men ind imellem med habile soli af trompetisten Freddie Hubbard og den gamle basie-veteran, altsaxofonisten Marshal Royal. I tre numre optræder den Nat King Cole-påvirkede sanger O. C. Smith. (MGM Records/2315-115).

Curtis Mayfields musik til en anden negerfilm, »Super Fly« (instrueret af Gordon Parks, Jr. – en søn af ovennævnte Gordon Parks) er mere fængslende i sin musikalske spændstighed. Mayfield startede i midten af halvtredserne som medlem af gruppen »The Roosters« (senere omdøbt til The Impressions), men han synes først med sin elektriske gruppe The Curtis Mayfield Experience at have fundet et musikalsk ståsted med let gyngende soul-musik. (Buddah Records/2813 065). P.C.